

7. *Strafforfølgning og straffuldbyrdelse for forhold, der ikke er omfattet af udleveringsbegæringen (specialitetsreglen)*

7.1. *Gældende ret*

Efter *udleveringslovens* § 10 kan udlevering som udgangspunkt kun ske på vilkår, at den udleverede ikke drages til ansvar eller udleveres videre til en tredje stat for nogen anden strafbar handling begået før udleveringen end den, der sker udlevering for (specialitetsreglen). Efter § 20, jf. § 10, nr. 1, litra a, kan justitsministeren dog efter anmodning meddele tilladelse hertil, såfremt udlevering for den pågældende handling kunne have fundet sted efter *udleveringslovens* bestemmelser. Immuniteten kan i visse tilfælde også ophæves ved den udleveredes egne handlinger, jf. § 10, nr. 1, litra b og c.

Efter den gældende ordning kan den udleverede som udgangspunkt ikke selv give afkald på anvendelse af specialitetsreglen. Efter *udleveringslovens* § 18 c, stk. 1, 3. pkt., kan den pågældende dog i forbindelse med et indenretligt samtykke til udlevering fra Danmark til en medlemsstat i Den Europæiske Union meddele samtykke til at blive draget til ansvar og blive udleveret videre til en tredje medlemsstat for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der sker udlevering for. I så fald kræves justitsministerens tilladelse hverken i forhold til den begærende stat eller ved videreudlevering til en tredje medlemsstat.

Efter *den nordiske udleveringslov* gælder, at det land, der har begæret udlevering, som hovedregel kan medinddrage andre forhold, der er begået før udleveringen, uden at indhente samtykke fra den udleverede eller tilladelse fra det land, hvorfra udleveringen er sket.

Baggrunden for den gældende ordning er, at den nordiske udleveringslov kun i begrænset omfang afskærer udlevering. Også efter den nordiske ordning gælder imidlertid, at den udleverede ikke uden justitsministerens tilladelse må udleveres videre til et tredjeland for nogen strafbar handling, der er begået før udleveringen. Endvidere kan tilladelse kun meddeles, hvis udlevering for den pågældende handling kunne have fundet sted til vedkommende land, jf. §§ 6 og 17.

7.2. *EU-udleveringskonventionen*

Efter *artikel 10, stk. 1*, kan den medlemsstat, hvortil udlevering er sket, som udgangspunkt drage den udleverede til ansvar for *andre strafbare handlinger* begået før udleveringen uden samtykke fra den pågældende eller tilladelse fra den anmodede medlemsstat. I de tilfælde, hvor strafforfølgningen eller

straffuldbyrdelsen indebærer, at den udleverede skal frihedsberøves, kan den udleverede dog kun drages til ansvar, hvis den pågældende samtykker, eller den anmodede medlemsstat tillader det. Bestemmelsen supplerer reglerne i Konventionen om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union, der er gennemført i Danmark ved § 1 i lov nr. 291 af 24. april 1996 om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere, lov om international fuldbyrdelse af straf m.v., lov om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v. og retsplejeloven (International strafferet). Efter disse regler kan den pågældende således allerede i forbindelse med et indenretligt samtykke til udlevering fra Danmark til en EU-medlemsstat meddele samtykke til at blive draget til ansvar og blive udleveret videre til en tredje medlemsstat for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der sker udlevering for, jf. pkt. 1 og 7.1. ovenfor.

Efter artikel 10, stk. 1, *litra a*, kan den udleverede retsforfølges eller idømmes straf, hvis forbrydelserne ikke straffes med frihedsstraf eller sikkerhedsforanstaltning. Det indebærer, at den begærende medlemsstat uden samtykke fra den pågældende eller tilladelse fra den anmodede medlemsstat kan indlede eller fortsætte retsforfølgning eller idømme straf, når forbrydelsen ikke kan straffes med begrænsning af den personlige frihed.

Efter artikel 10, stk. 1, *litra b*, kan den udleverede endvidere retsforfølges eller idømmes straf, i det omfang retsforfølgningen ikke medfører anvendelse af en foranstaltning, der begrænser den personlige frihed. Det indebærer, at den begærende medlemsstat kan indlede eller fortsætte retsforfølgning eller idømme straf, selv om forbrydelsen kan straffes med begrænsning af den personlige frihed, hvis afgørelsen i sagen ikke begrænser den personlige frihed. Hvis retsforfølgningen medfører straf eller foranstaltning, der indebærer frihedsberøvelse, kan afgørelsen ikke fuldbyrdes, medmindre den udleverede samtykker, eller den anmodede medlemsstat tillader det.

Efter artikel 10, stk. 1, *litra c*, kan den udleverede pålægges at efterkomme en straffedom eller foranstaltning, der ikke indebærer frihedsberøvelse, f.eks. bødestraf, eller anden foranstaltning, der måtte træde i stedet, også selv om den begrænser den personlige frihed. Det indebærer, at den begærende medlemsstat kan fuldbyrde en endelig dom, der går ud på straf eller foranstaltning, som ikke begrænser den personlige frihed, f.eks. en bødestraf. Bestemmelsen omfatter dog også foranstaltninger, der begrænser den personlige frihed, når foranstaltningen iværk-